

siger ja i dag, hvad siger vi så ja til? Er det så igen op til fri fortolkning fra regeringens side til at sige, hvor længe det holder, og hvordan det skal se ud? Det er det, vi gerne vil have svar på.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg er glad for at kunne konstatere, at hr. Henrik Sass Larsen ikke har kunnet påvise én eneste indholdsmæssig forskel i forhold til den nugældende lovgivning.

Det vil sige, at det lovforslag, der bliver fremsat, er præcis det samme – bortset fra de justeringer, som Rigsrevisionen har bedt om – som den lov, vi kender i dag. Det er så det, man runder ud og råber forligsbud på baggrund af. Jeg synes, det er ret afslørende, at det, der er sandheden bag, er et spørgsmål om, at man ønsker at lægge begrænsninger i forligskredsen. Så må jeg bare sige: Hr. Henrik Sass Larsen er ude på så dybt vand, at han ingen chance har for at bunde.

Der blev nævnt i sættemøderne til dette års finanslovforhandlinger for hver enkelt satspuljeparti, at der var et ønske om, at Dansk Folkeparti skulle tilslutte sig, og at Enhedslisten skulle tilslutte sig både finansieringsdelen og udmøntningsdelen af det her, hvis de ønskede det.

I sættemøderne for hver enkelt parti plus i sættemødet for hele satspuljeforhandlingerne blev det nævnt, blev det drøftet, blev det taget op, og der var det Socialdemokratiet og SF, der behårdt nægtede Dansk Folkeparti retten til at komme med.

Vi spørger bare hvorfor, hvis det ikke netop er, som hr. Mogens Lykketoft afslørede tidligere, at der er nogle partier i Folketinget, man ikke kan lide og ikke vil lege med. Det synes jeg er skræmmende, og det er et skræmmende demokratisk syn, som Socialdemokratiet afslører her.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Stille og roligt vil jeg godt have afklaret, om jeg har forstået hr. Henrik Sass Larsen korrekt, når jeg har forstået det sådan, at grunden til, at Socialdemokratiet sagde nej til, at Dansk Folkeparti og for den sags skyld også Enhedslisten kunne få lov til at tilslutte sig uden vetoret, var, at man ikke var blevet indkaldt til et møde. Man manglede et møde. Er det rigtig forstået?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Inden hr. Kristian Jensen og partiet Venstre kommer for godt i gang, kan man vel godt prøve at stille det op og sige, at der intet indholdsmæssigt er ændret. Det er det samme, man lægger frem, og derfor er der ikke forligsbud.

Der er vel den væsentlige ændring, at der er kommet et nyt forligsparti eller flere med. Det er vel, om man så må sige, en ændring, der vil noget.

Jeg tænker på, om man virkelig vil knæsette det her princip, og det gælder både Venstre og De Konservative. Altså at man kan sige: Jamen et forlig er noget, man har, indtil vi fortolker det anderledes, og vi vil i øvrigt have retten til, når vi er de stærkeste, altid at kunne sige, at vi vil have nye partier med ind. Vi vil have udvidet forligskredsen f.eks.

Er man så helt klar over, hvad det er, man gør i den forbindelse, for så bliver det lidt svært nogle gange at lave aftaler, tror jeg.

Jeg spørger så igen, og det kunne man jo spørge Venstre om: Hvorfor vil man ikke lukke SF ind i arbejdsmarkedsforliget? Der kan sikkert findes utallige andre eksempler på det.

En forligskreds er også noget med, at man har en aftale, og en aftale er noget for noget. Og det med lige pludselig at begynde at udvide med et stort antal andre partier eller få andre med omkring bordet, det betyder alt andet lige, at man svækker sin egen position på nogle centrale forhandlingspunkter.

Derfor er det jo noget underligt noget fra den ene side bare at komme og sige, at man vil have udvidet forliget. Det er det, vi har opponeret imod. Vi vil godt bede Venstre og De Konservative og regeringen tænke grundigt over, hvad det er for en ny parlamentarisk skik, man indfører i denne her forbindelse.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Kristian Jensen for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Forskellen er et ekstra forligsparti, og dét gør noget. Der kom det jo frem igen. Forskellen er, at Socialdemokratiet ikke vil have Dansk Folkeparti med. Det er den eneste anke, der overhovedet er.

Nu har vi igen fået gentaget det, men lad så det ligge, for det er åbenbart for svært for Social-